

Resebrev Nr 5

20–23 november 1977

KAIRO

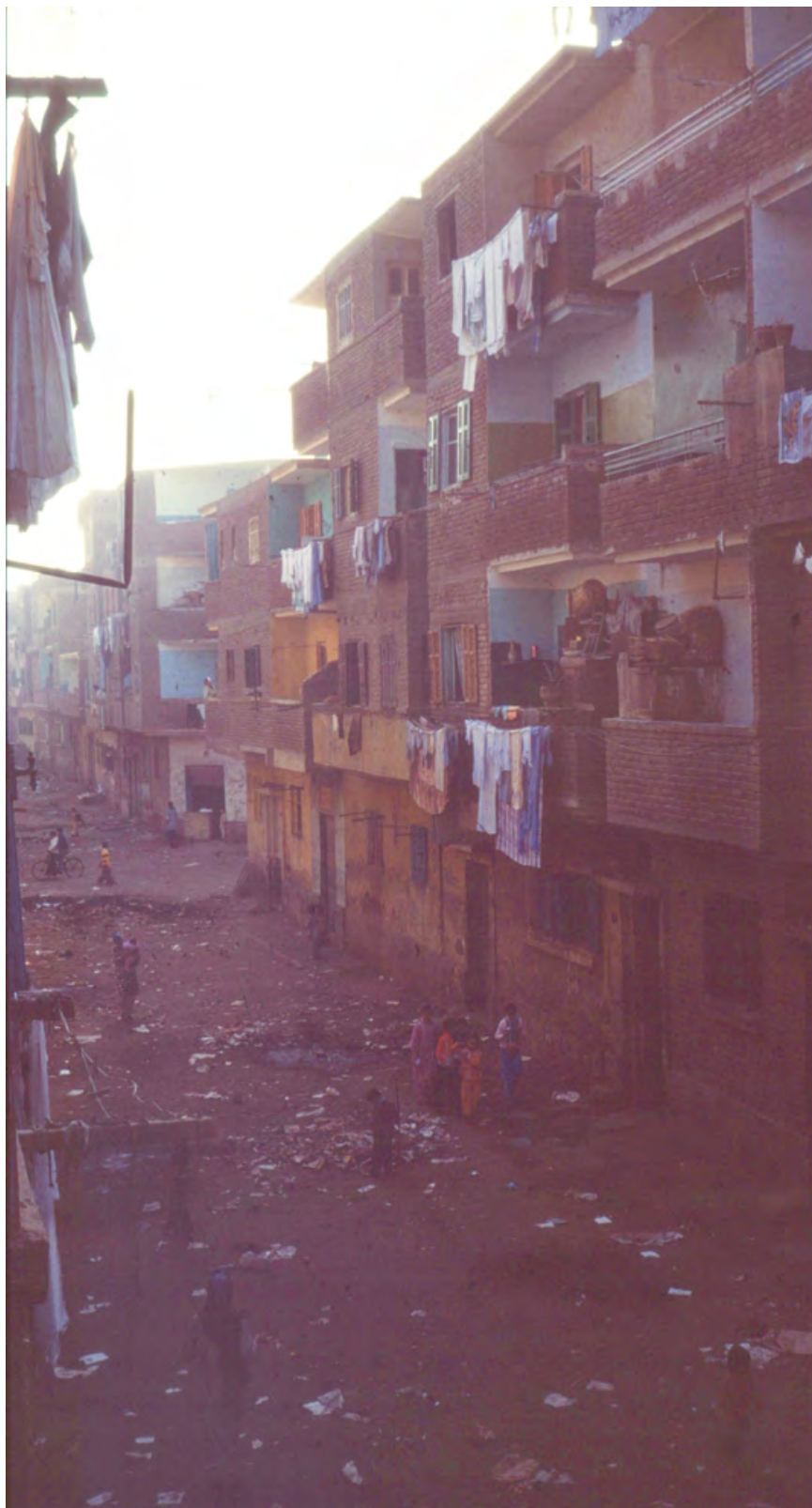
Början på månadslång resa genom Egypten. Hade precis läst 20 poäng arabiska vid Lunds universitet. Jag var 24 år gammal och reste som vanligt själv och på egen hand. Första natten i Kairo bodde jag hemma hos familjen till en egyptisk ingenjör – Michael Daoud – som jag lärde känna på planet till Kairo. Han arbetade i USA och besökte nu familjen för första gången på två år och hade stort bagage med presenter. Som jag hjälpte honom med på flygplatsen och som tack fick följa med övernatta i familjens enkla lägenhet i utkanten av Kairo.

Utforskade Kairos många vackra moskéer och koptiska kyrkor innan jag gav mig av på en resa runt hela landet.

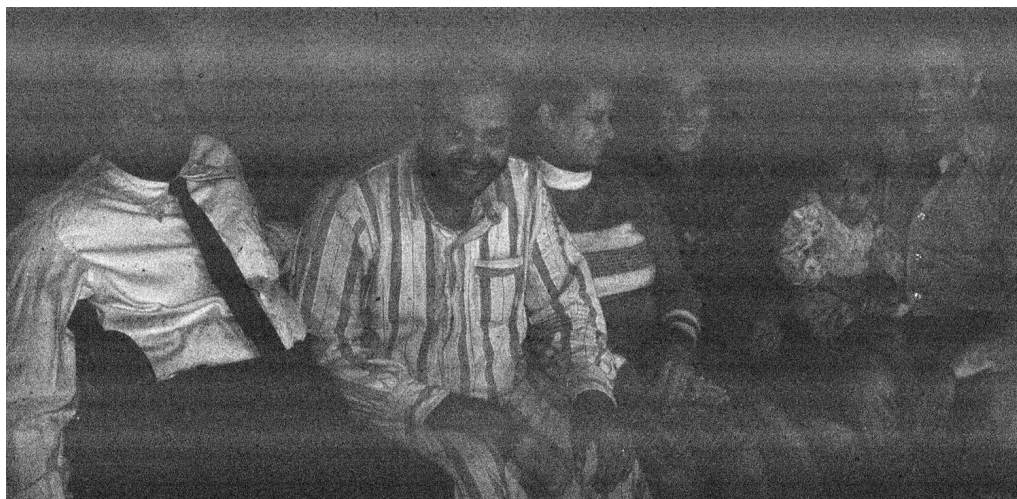
Fick av en slump höra president Anwar Sadats historiska tal som förebådade fredsavtalet med Israel. Lärde dessutom känna legendariska botanikprofessorn Vivi Täckholm. Se på mina bilder från Kairo, men missa inte att dessutom läsa mitt ytterst detaljerade textmaterial, som är digitaliserat och därmed lättläst även för er som har problem med att läsa skrivstil.

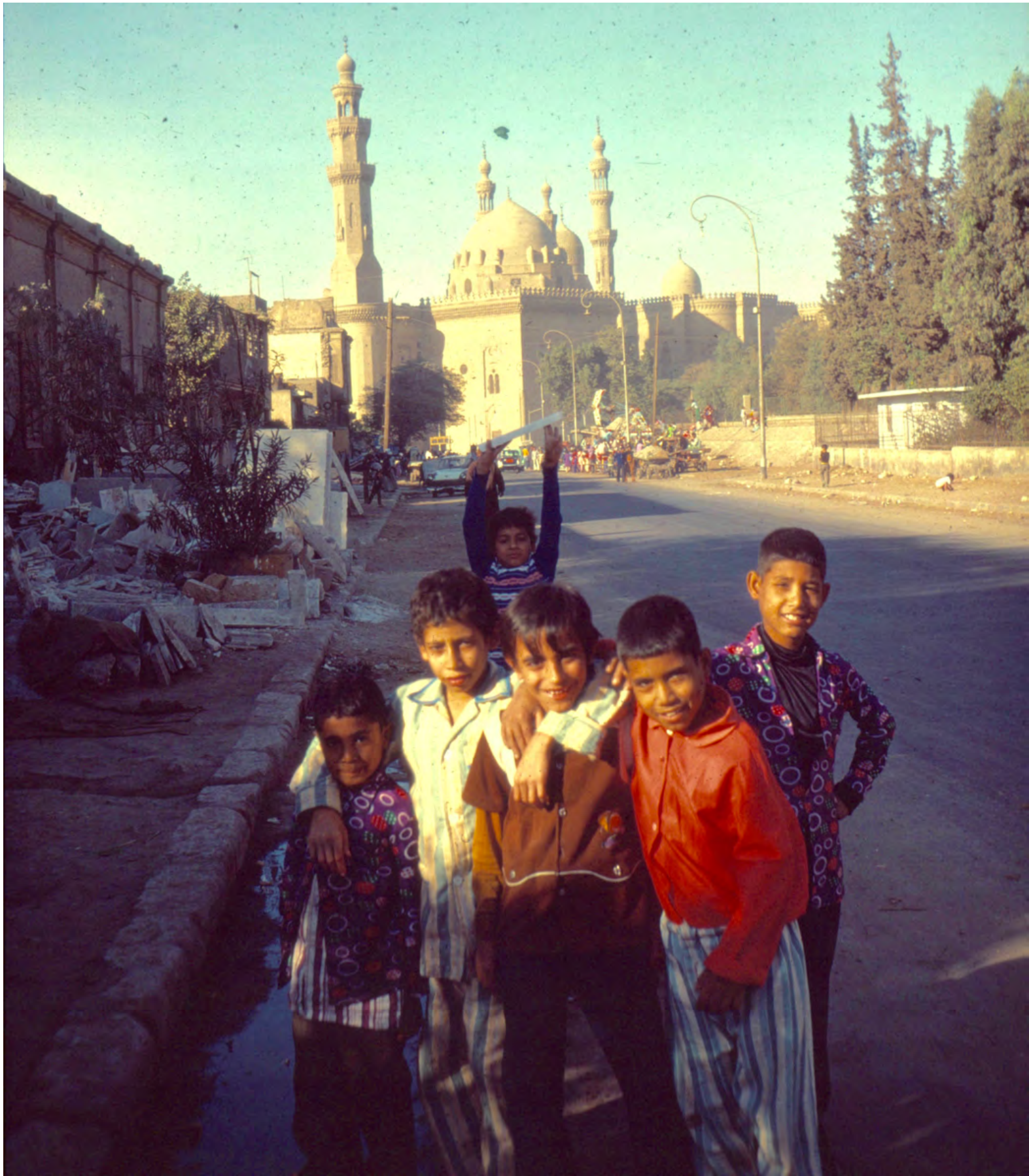
Hemma hos Michael

Michaels familj, dessvärre funkade inte min kamera...

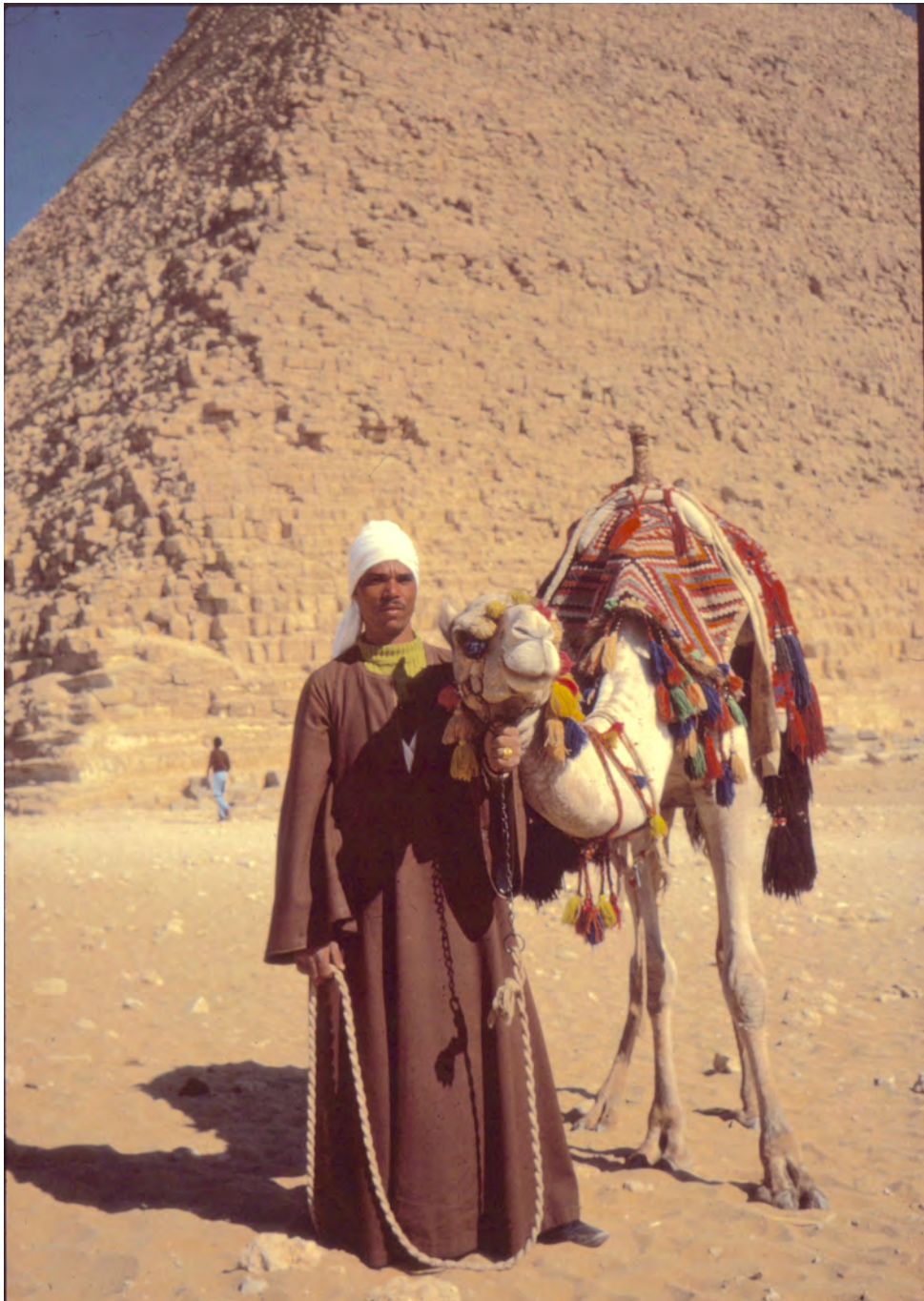

مبيرة مصطفى كامل
العيارة الطبية
أرض الجنية الخيال أرضنا سر جراحة

الشيخ مصطفى كامل

ST. SARGUAS
The Oldest Church
IN EGYPT
WHERE THE HOLY FAMILY AIDED

Σ
←
ΣCO

سارگواس
10

Hand-drawn sketch of a face on the wall.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ Β'
ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ
1939 - 1967

Epistel nummer 1
Kairo, Egypten
Söndag 20 november 1977

Klockan 20:00. Jag är helt överväldigad av Kairo och av mina egna upplevelser. Jag kom till att kastas in i fantastiska odyséer med en gång, vilket gör att jag är otroligt glad att jag farit hit, och trivs trots alla enorma storstadsproblem som eljest skulle ha förmörkat mina intryck av den väldiga metropolisbildningen Kairo, Egyptens huvudstad belägen vid Nilen. SAS-planet lyfte igår klockan 10 från Kastrup med mig som en från Lund lyckligt dittransporterad passagerare ombord, och från en fönsterplats över höger vinge kunde jag efter ett soligt och klart Skåne ingenting mer beskåda av den europeiska kontinenten som vi for över mer än en glimt av Donau i Ungern, Aten och Kreta på grund av ett tjockt, ihållande molntäcke som dock inte minskade lyckokänslan av att vara på väg igen efter så lång tid i Sverige, och inne i planet var stämningen uppsluppen och glad, mycket beroende på att flertalet passagerare var greker och egyptier på väg hem.

Helsvensk besättning serverade två rejäla måltider under färden och en mellanlandning i Aten klockan 14 där vi fick sitta kvar i planet, men blev fördröjda till 15:30 på grund av tät trafik på flygplatsen. Sista två timmarna över Medelhavet och Nilen i en ljuvlig solnedgång var det nästan fest ombord.

Hela resan satt vid min sida en egyptisk ingenjör som bott och arbetat fyra år i New York och nu skulle hem på besök för att gifta sig. Michael är hans namn.

Kulturchock och trafikchaos

Väl i Kairo blev det en kulturchock för mig som jag har kommit över först idag. Därför är jag glad att det gick som det gick. På mina tidigare resor har jag ju alltid rest överland där de nya intrycken kommit successivt. När jag har nått Indien till exempel har jag varit förberedd. Nu kastades jag istället direkt från den välordnade skandinaviska välfärden in i ett kaotiskt och ett till ytterlighet överbefolkat, smutsigt och fattigt samhälle med helt andra normer.

Formaliteterna på flygplatsen gick snabbt och enkelt, mycket överraskande. Växlade 100 brittiska pund och fick för dem 124 egyptiska pund, fick också visum och måste betala cirka 10 kronor till Unesco.

Flygplatsen som säkert inte var mer än tio år gammal var redan rejält nedsliten och sjabbig. Jag hjälpte min vän med att transportera hans ofantliga bagage, mängder av presenter, från bagage-utlämningen genom tullen och ut ur flygplatsbyggnaden. Där utanför stod det hundratals människor och tryckte på och skrek, ömsom knuffades och kramades om av nyanlända släktingar.

Fullständigt kaos i trafiken, helt otillräckligt antal taxibilar som nu alla konkurrerade om. Inga bussar till synes och 5 till 10 km in till stan i mörker – klockan var över sex. Kändes lite hopplöst att få tag på en taxi utan att bli rejält uppskörtad och sedan kanske finna att vandrarhemmet jag kände till var fullt och då behöva leta efter billiga hotell. För att till slut kanske ändå tvingas betala överpris på ett bättre hotell för att överhuvudtaget få någonstans att bo.

Hur glad blev jag inte då när min vän Michael som blivit mött av tre bröder erbjuder mig att få bo hos hans familj över natten för att slippa ifrån just de besvärligheter som jag väntade. Detta trots att han inte sett sina släktingar på fyra år och att han tidigare på flyget beklagat just att han inte skulle kunna ta hand om mig under mitt besök i Kairo.

Nu fixade två av bröderna som vet hur man snabbt får tag på en taxibil en sådan och gjorde upp ett pris. Så for vi – Michael, hans tre bröder, jag och chauffören i 25 graders behaglig värme i en Mercedes mot city.

Det var hemskt. Aldrig någonsin har jag upplevt en sådan vansinnig helveteskörning i 100

knutar hur som helst på vägen, kryssningar mellan framföriggande fordon, trängningar. Men endast jag satt med hjärtat i halsgropen. De andra var vana vid det, trafiken i Kairo är stenhård och tuff. Varenda buss vi passerade var fullkomligt packad med folk som till och med hängde utanför. Kommunikationerna är sorgligt underdimensionerade i förhållande till befolkningstillväxten.

Övernattning hos nyfunna vännen Michael

Vi for till stadsdelen Chobra, en fattig del av stan en halvmil norr om centrala Kairo, och där lämnade vi de stora gatorna och for rätt in i virrvarret av trånga dammiga gränder mellan traditionella lerhus, med en intensivt orientalisk prägel och stämning. Ett område jag aldrig skulle ha fått besöka ensam. Om så vore fallet skulle jag ha blivit helt uttittad.

Mycket spännande färd, på några ställen fick vi vända och ta andra vägar då gatan blivit översvämmad av avfalls- och kloakvatten. En vidrig odör och sopor till max – någon sophämtning existerar inte. Men samtidigt ett fantastiskt folkliv, massor av folk på gatorna, lekande barn, affärer och hantverksbodas öppna, försäljare av frukt, sockerrör och annat på portabla kärror, Fotogenlampor. Alla slags människor, bönder i långa svepningar, präster, europeiskt klädda män, unga och gamla kvinnor utan slöja. Men inga utlänningar.

Vi stannade utanför ett vanligt lerhus, vi var framme. En trappa upp bodde familjen Daoud i en enkel, mycket enkel lägenhet, men ändå inte fattig.

Jag blev mycket väl emottagen och fick slå mig ner i vardagsrummet. Michael och jag var bägge hedersgäster, bjöds på färsk dadlar och sött te. Familjen var kristen, fadern varit baptistisk pastor i Libanon, Syrien och Jordanien.

Till Michaels hemkomst var huset fullt, far och mor, fyra bröder, två systrar, en sväger och två syskonbarn. Flera av dem talade bra engelska.

Dessutom övade jag lite arabiska.

Jag har dock inte sagt till någon att jag kan språket för sanningen är att jag har glömt så mycket. Jag måste repetera först, har med mig läroboken. Jag försöker lära mig mer vardagsfraser vilket är bra att kunna.

Vi åttatiden bjöds vi på middag, en riktigt egyptisk måltid att äta med fingrarna (vilket jag är van vid och tycker är mycket sympatisk tradition) och tillsammans med gott bröd.

Några gemensamma skålar med köttbitar och grönsaker, bönor, ris och saltgurka. Vatten till och te efteråt.

Idag till frukost åt vi foulabönor med jordnötssås och saft av färsk citroner, kokta ägg, fårost, bröd och fikonmarmelad.

Hjälp att få plats på en buss

Igår kväll gick vi till sängs vid 21:30. Jag fick sova på en av bänkarna i salongen, Michael på den andra. Stojigt och livligt utanför på gatan hela natten igenom med anledning av att en av muslimernas största högtider infaller nu under fyra dagar, till åminnelse av

Abrahams offer av Ismael som är arabernas stamfader (Isak är judarnas. Klockan fyra på natten väcktes man så av första böneutropet från den närbelägna moskén.

Upp 07:30 imorse, te och samtal med familjen. Fotograferade dem alla utom gamla mor. Klockan 10 lämnade jag, Michael och två av hans bröder huset och vi tog oss bort till en huvudgata en kilometer hemifrån där vi försökte få fatt på en taxi, bil eller buss till mig. Helt omöjligt, Fullpackade bussar i bägge riktningar och inga lediga taxibilar som stannade.

Efter en halvtimmes desperata försök måste Michael gå till kyrkan och vi skiljdes åt, men en av bröderna skulle fortsätta hjälpa mig. Vi lyckades komma på en buss som körde åt fel håll där chauffören lät mig stå bakom honom i hans förarkur och så for vi till bussens ändhållplats. Det var fullt medvetet vi gjorde så, för därifrån kunde vi få sittplatser på en buss in mot stan, in till stadens hjärta Tahrir Square – Frihetstorget.

Ett myller av folk, gångbroar över körbanorna. Och så kunde vi byta till en annan buss som inte var full och for ner till Maniyal, Nilen, vid bron över floden till Kairos universitet där jag visste att vandrarhemmet skulle ligga.

Med min hjälpare som förresten var folkskollärare, gick allting smidigt och lätt. Jag var verkligen tacksam.

Tills nu hade jag inte spenderat ett öre i Kairo Jag hade ju blivit bjuden på allt, taxiresa uppehålle och bussresor. På tal om Michael så påminde han om en svensk Amerikaemigrant som lämnat usla förhållanden i hemlandet och kommit till drömlandet USA där han skaffat ett utomordentligt arbete, tjänat mycket pengar, fått råd att köpa vadhelst han önskar sig, och strö pengar omkring sig när han far hem till Egypten på besök. Han skapar även för de andra familjemedlemmarna en dröm om landet i väster. En detalj i det hela är ju deras religion. De är kristna men baptister, en rent anglosaxisk produkt med västerländsk kyrkomusik. I Egypten finns det annars en och en halv miljon kopter, det vill säga ortodoxa kristna som betraktar sig som arvtagare till de gamla egyptierna.

Omsvärmad av ungdomar

Vi kom till vandrarhemmet vid 11:30 och fann att det var stängt fram till klockan 14. Jag fick dock lämna ryggsäcken och kunde ta en promenad i väntan. Sade farväl till min vän som nu tog bussen hem igen, medan jag passerade Salah el Din-moskén och gick åter över bron över Nilen i riktning mot universitetet

Helglediga människor i mängder, nästan alla ungdomar och barn hälsade eller frågade mig på engelska om allt möjligt. Samma stil som i Iran och Pakistan men inte alls aggressivt som det kan vara där. Jag anlade ett frejdigt leende och svarade på arabiska. Passerade zoo, det stora helgnöjet bortom universitetet och gick så i Uthman-parken, och slog mig ner på en bänk. Strax efter slog sig en av de många studenterna från Somalia sig ner bredvid mig och därefter dröjde det inte 15 sekunder förrän också tre "kompisar" till honom, egyptiska ungdomar dök upp och också slog sig ner för att prata med oss. Lägg därtill att ett dussintal andra ungdomar flockades runt oss och hela tiden kom nya intresserade. Somaliern gick men jag stannade ett tag, tyckte det var kul att snacka, och efter ett tag följde jag med de första tre ungdomarna som ville göra allting för mig, bjuda på

te och via mig runt etc etc. Till sorg för alla de andra ungdomarna som lika gärna ville prata med mig.

Bort till Nilen och hyrde en roddbåt, ungdomarna betalade ett pund, lika med 7,50 svenska kronor. Ut på floden, men ungdomarna var inget vidare på att ro, så jag tog över och då blev de mäktigt imponerade.

Klockan 14 måste jag till vandrarhemmet igen så jag fick stiga i land medan de övriga fick ro en halvtimme till. Snabbt över bron igen med hundratals tillrop på vägen. Det gäller att försöka låta bli att irritera sig. Så fick jag plats på vandrarhemmet och betalade för tre nätter, a 0,60 pund, billigt. Inkvarterad i ett sexmannarum på tredje våningen med mestadels gästgästande amerikaner och araber.

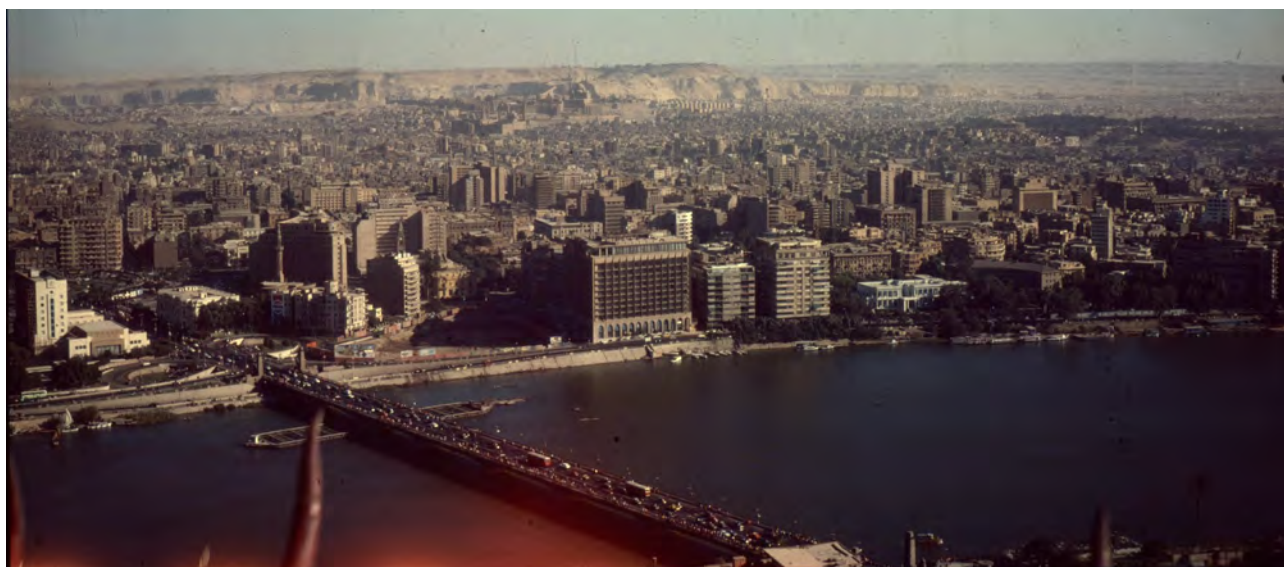
Sov två timmar på eftermiddagen, för att sedan planera lite för kommande dagar. Läste mina böcker, repeterade arabiska och åt middag – bönor, kött och ris.

Historiskt tal av Sadat

TV:n stod på för fullt i eftermiddags med vad jag i efterhand förstod var ett historiskt tal av Egyptens president Anwar Sadat där han sträckte ut en hand till Israels premiärminister Menachem Begin och förklarade sig vara beredd att träffas. (Det mötet som bäddade för ett fredsavtal mellan länderna ägde rum två veckor senare när Sadat besökte Israel) .

Tyvärr förstod jag ingenting av TV-sändningen men dagen efter kunde jag läsa hela Sadats tal i The Egyptian Gazette, en engelskspråkig tidning, och blev mycket imponerad av hans utomordentliga tal.

Nu är det Israels tur att visa om man tänker erkänna det palestinska folket eller om man ska fortsätta med sin rasistiska och expansionistiska politik, ja kort sagt om man vill möjliggöra en varaktig fred i Mellanöstern. Klockan var 22:15 på min första heldag i Kairo, dags att gå till sängs. Pyramiderna i Giza ska jag se i imorgon. Tyvärr har glömt tandborsten dumt, dumt.

Al-Qahira (Kairo)

21 november 1977

Epistel nummer två

Klockan 22:30, sitter på vandrarhemmets receptionshall och har just avslutat ett gemytligt resesamtal med Jim från Kalifornien, bekant från pyramidbesöket i morse. Idag har jag alltså äntligen fått uppleva dessa fantastiska skapelser i verkligheten, och blev definitivt inte besviken över det. Storslagna och ofattbart byggde står de tre stora pyramiderna och den jättelika sfinxen jämt några mindre pyramider i öknen vid Giza, en halvmil sydväst om Kairo. Det går en bred motorväg dit och sedan fortsätter en mindre väg på vilken taxibilar och turistbussar dundrar fram bland fotgängare, poliser och alla kamel-, åsne- och hästägare som gör allt för att locka turister till åkturer. Detta plus att det var helgdag innebar att det drällde av ungar som alla skulle fråga efter mitt namn, vad klockan var, etc. etc. i oändlighet. Man kan bara hoppas att det blir lite lugnare när skolorna kör igång igen, liksom utanför Kairo.

Tredje pyramiden höjdpunkten

Kom iväg klockan 9 då det fortfarande var svalt. På natten krävs en filt för att inte frysa. Den stora turistrustningen hade ännu inte satt igång ut mot pyramiderna så vi lyckades komma ombord på en buss (linje 8) utanför vandrarhemmet ut till Giza. 50 piastrar i inträde för hela området motsvarande 3,75 svenska kronor. Vål värt pengarna. Jag var inne i Cheopspyramiden, gick trånga gångar som så småningom ledde till en gravkammare. Besöket till den tredje och minsta pyramiden blev dock höjdpunkten för där var

helt ensam därinne, medan det dräller av turister i Cheops. Tur för mig att många inte orkar ta sig den rätt dryga biten över sanddynerna till den yttersta pyramiden. I övrigt avvisade jag alla erbjudande om kameler och annat, och hade det jobbigt till max med den ständiga uppmärksamheten kring min person från ungarnas sida. 11:30 tog jag en buss tillbaka mot stan, och fick uppleva märkliga scener utspelas vid ombordstigningen. Ungar som kastade sig på de nya inkomna tomma bussarna – tomma efter att dessförinnan ha varit till yttersta bristningsgränsen fyllda med folk som kom från stan. Tog mig ut till Frihetstorget varifrån jag promenerade över Nilbron förbi Hiltons lyxhotell till Geziraön, Kairos grönområden för överklassen där det finns mängder av inhägnade parker med serveringar, simbassänger och annat, som alla drivs i form av klubbar man måste vara medlem av.

Så där blev jag inte insläppt, men istället tog jag mig till Kairo-tornet, ett högt utsiktstorn från vilket man har en enastående vy över hela Kairo. Dyrt inträde, 40 piastrar, men det är ett populärt nöje för välbeställda, så det tog 45 minuter innan jag kom med hissen upp. Vål värt emellertid.

Åter nere och efter en portion glass på en bättre servering nedanför tornet fortsatte jag

promenera, lämnade Geziraön lasyren och kom till stadsdelen Dokhi, på västra Nilstranden. Det är platsen där många utlänningar bor, och flera ambassader är belägna, bland annat den svenska. Här återfinns välförsedda butiker, blomsteraffärer, många skyltar med både arabisk och engelsk text, liksom soptunnor och rent på gatorna.

Hyllning till Anwar Sadat

Längs paradstråket var mängder av poliser utposterade, musikorkestrar och lastbilar fyllda med anhängare till Anwar Sadat bärande på plakat med hans bild anlände oavbrutet. De kom för att hylla honom för talet dagen innan. Renhållningsbilar spolade gatorna och jag anslöt mig till de väntande på trottoaren, men när jag fick veta det skulle dröja säkert en timme till brydde jag mig inte om att vänta längre. Min misstanke att Sadat med sitt fredsutspel gentemot Israel satt sin sista potatis verkade inte stämma, alla människor jag stötte på var entusiastiska och uttryckte sitt fulla stöd för Sadat.

Köpte en tandborste, och sen promenerade jag så småningom hem. Duschade, bytte skjorta och skor till sandaler. Så ner i serveringen och åt bröd, ost, ägg och fikonmarmelad till måltid. Sedan satt och läste i **Vivi Täckholms** bok "*Sagens Minareter*", som jag lånat av **Stefan Nilsson** jämte Kairokarta och annat. Boken handlar om islam och Egypten, och fungerar fantastiskt bra som bakgrund till dagens Kairo med alla dess moskéer och andra minnesmärken från en lång historia. Imorgon ska besöka det världsberömda egyptiska museet på morgonen och sedan besöka den gamla koptiska delen av Kairo

Kairo 23 november 1977

Klockan 19:30. Sista dagen på Id al Adha, offerhögtiden som nu pågår och kvällen innan jag lämnar Kairo. Imorgon bitti klockan 07:30 far jag till Luxor, 12 timmar med tåg i första klass med studentrabatt. Kostar 4,15 pund lika med 29 kronor. Jag har ingen studentlegitimation men ansvarig tjänsteman på stationen tyckte det vore synd om mig ifall jag skulle behöva betala fullt pris, så han utfärdade tillstånd att få rabatterad biljett för alla tåg sträckor jag kan vilja resa i Egypten. Som jämförelse, i Indien är det alltid ett sabla jobb och man måste hålla noga koll för att få rabatt, här gick det på 5 minuter.

Egyptiska museet

De två senaste dygnen har jag utforskat Kairo mycket grundligt, till fots så gott som hela tiden, endast några timmar på morgonen har det varit möjligt att få plats på en buss. Igår förmiddag besökte jag egyptiska museet och såg allting mer eller mindre noga och blev efterhand helt avtrubbad, ty här finns tusentals märkliga föremål, skulpturer, mumier, skrifter och undersköna prydnader. Även väldiga stenkolosser, guldvagnar och gravfynd så när jag på slutet besåg lämningarna från Tutanchamons grav och de mumifierade kvarlevorna av kungar och drottningar i det gamla egyptiska riket var det med en gäspning jag reagerade. Ett helt makalöst museum alltså, varje sal vore nog för en separat utställning.

Ett pund i inträde lika mycket för museikatalogen, en tjock bok som beskriver de viktigaste föremålen och med dess hjälp klarade jag mig genom museet på 3 timmar. Snappade upp lite information från en dansk Tjäreborgsguide och en svensk Vingreseguide som hade grupper där.

Eftermiddagen ägnade jag åt gamla Kairo, promenerade söderut 5-6 kilometer och väl där satt jag en timme på en av dessa otaliga trottoarserveringar där män sitter och dricker te

och turkiskt kaffe, röker vattenpipa och spelar domino och brädspel. Sådana här caféer finns det på varje gata, i varje kvarter, här umgås man. Jag blev bjuden på te och kaffe av ägaren till kaféet som var klädd i en tjusig vit heldräkt. Han var egentligen domare och han välkomnade mig att hälsa på honom i domstolen.

Registrering

Förresten efter egyptiska museet var jag bort till centrala regeringsbyggnaden. Ett höghus vid Frihetstorget och upp till rum 90 på andra våningen för registrering, vilket man är skyldig att göra inom sju dagar efter ankomsten till Egypten. En helt okomplicerad handling, man bara fyller i ett formulär och så får man en stämpel i passet.

Nåväl, åter till gamla Kairo. Jag besökte jag det koptiska museet med många intressanta saker från den första århundradena efter Kristus. Inne i museet var också beläget de tjocka murarna från den romerska fästningen Babylon, varifrån romarna styrde över Egypten. I närheten av museet finns så en rad koptiska kyrkor, jag besökte St. Georges och Sta. Barbaras, där en präst visade runt snabbt som ögat för att till slut tvinga mej att betala en "gåva" till kyrkan.

Inne i trånga ålderdomliga gränder låg så en kyrka som enligt traditionen var Josefs och Marias tillflykt under sin landsflykt i Egypten, Men den kyrkan var stängd. En annan kyrka blev jag nekad inträde till av en portvakt som sade att han endast släpper in stora sällskap. Men då träffade jag en egyptisk medelklassfamilj från Giza vid pyramiderna som var på utflykt hit. Mannen berättade för mig om kyrkan. De skulle just äta matsäck och jag blev inbjuden att dela, te och smörgås med fårost tillsammans med familjen bestående av fa och mor, tolvårig flicka och två små pojkar. Gemytligt. Jag blev också inbjuden att komma och hälsa på dem i deras hem någon kväll.

Så skildes vi åt, jag fortsatte till Al Amra-moskén i närheten, vilken är Kairos äldsta moské. från 600 talet, även om den är ombyggd och just nu pågick reparationsarbete.

Mätaren av Nilens översvämningar

Sedan ut till Nilen, genom fattiga stadsdelar och med en ständig hord av ropande ungar omkring mig. På Roda-öns sydspets i södra Kairo ligger Nilometern, ett byggnadsverk som fordom innan regleringen av Nilens vattenstånd, hade till funktion att mäta vattenståndet för den årliga översvämningen, och därigenom förutsägande om det skulle bli ett gott år eller ett år av hungersnöd ifall översvämningen uteblev.

Jag gick nu längs östra Nilstranden söderut tills jag kunde se Nilometern, därefter började jag vandringen hemåt, 5 kilometer att gå i begynnande mörker. Gick i raskt tempo som alltid och var åter på vandrarhuset klockan 18, rejält trött i fötterna. Bytte om och tvättade av mig allt damm.

Pratade med med mannen i receptionen om funderingar jag närt att eventuellt fortsätta min resa till Sudan, och av honom fick jag adressen till sudanesiska ambassaden. Dessutom tillkallade han två vackra flickor från Sudan som bodde på hotellet och bad dem bistå mig med alla eventuella problem med valutan.

Kruxet är nämligen att jag förlorar pengar genom växlingar och jag får inte lov att föra in eller föra ut vare sig egyptiska eller sudanesiska pengar till/från respektive land. De 100 pund jag växlat på flygplatsen räcker gott och väl för en månad här i Egypten, men om jag åker till Sudan måste jag först växla egyptiska pengar till dollar och sedan till sudanesiska

pengar Och samma procedur fast motsatt vid återresan. Dessutom är det lång resa i synnerhet om man inte tänker fortsätta ytterligare söderut från Sudan.

Det är en en och en halv dags resa med båt över Nassersjön och därefter en dags resa vidare till Khartoum. För det tredje är de intressantaste delarna av Sudan i den södra delen, i norr är det mest öken, Slutligen lär hettan i landet vara olidlig, även nu på vintern, och slutligen visar det sig att ambassaden är helgstängd och öppnar först imorgon. Med följd att det skulle ta ytterligare några dygn för att få visum och ordna båtbiljett. Sålunda har jag beslutat att inte fara till Sudan.

Tågbiljett till Luxor

I morse steg jag upp klockan 08:30 och for till Ramses Station, Kairos järnvägsstation, en sträcka på gott och väl 3 kilometer genom stadens centrala delar där alla flygbolag, kontor och liknande är belägna. Några schysta restauranger som serverar enkel mat av den typ som finns i andra städer i världen saknas. Det är hopplöst att få någon mat utom på lyxiga hotell och motsvarande restauranger. Vad som finns är istället sandwichar med grönsaksstuvning som erbjuds av gatuförsäljare snabbköpsserveringar med en fruktansvärd hets där man får sig en skål med makaroner, bönor och ris vid ingången, för att sedan sätta sig vid ett skitigt bord och äter med chilisås och efteråt betala i kassan 5 eller 10 piastrar. Detta har varit min måltid både igår och idag med följd att magen börjat krångla, har haft diarré ikväll. För övrigt har jag bara druckit, te, kaffe, vatten, och nypressad apelsinjuice.

Köpte tågbiljett för att fara till Luxor imorgon på stationen och började därefter vandra ned mot dagens sevärdheter, det islamiska Kairo, med alla fina moskéer, Al-Azhar – världens äldsta universitet från 900-talet, palats och mamluk-gravar. Mer därom skriver jag förhoppningsvis på tåget imorgon.

Klockan är nu 21, jag ska snart lägga mig för att orka upp tidigt tidigt, så jag kan få fatt i en taxi. Jag har nu snart läst ut Vivi Täckholms bok, den är mycket bra. Men, tror ni jag kunde sova? Bönerop, melodiskt framförda men ack så störande för sömnen har dånat hela kvällen från Salah al-Din-moskén (Salladinmoskén) och gör så fortfarande på grund av att det var sista kvällen på Offerhögtiden.

23 november tillägg:

När jag promenerade genom gamla stadsdelarna råkade jag av en slump möta min vän Michaels svåger. Trevligt återseende.

I basargatorna äckligt med öppna kloaker vars innehåll allt som oftast rinner upp på gatorna.

Besökte också de vackra moskéerna vid Saladinplatsen: Rifosmoskén, Hasanmoskén och Sultan Ali-moskén, samt det imponerande Citadellet, där jag satt på en mur omgiven av söta flickor och pojkar som ville prata med mig.

Avslutade rundvandringen med att gå förbi presidentpalatset till Frihetstorget och därifrån ta buss till vandrarhemmet.

Fortsättning på Egyptenresan, upplevelser i Luxor, se Resebrev 25
http://larseklund.in/resebrev/25_luxor1977.pdf

